

# Лаодикеја — Број два

## *Протестантски рог*

Jeff Pippenger

2023-08-27

Од суштинске је важности, за разумевање поруке која се открива у књизи Откривења, препознати корене, развој и значај протестантске Реформације. Три основне линије у историји те Реформације односе се на Библију, на исправну методологију коју треба примењивати у проучавању Библије, као и на чињеницу да су изабрани весници кроз ту историју путокази те историје. Као што је увек случај, Сотона је настојао да сакрије Библију краља Џејмса са више кривотворина, и настојао је да сакрије исправну методологију за разумевање Библије са више кривотворина, а такође је настојао да сакрије исправне веснике (путоказе) који су били подигнути успут у тој историји.

„Али Сотона није мировао. Он је сада покушао оно што је покушавао у сваком другом реформаторском покрету — да превари и уништи народ подмећући му кривотворину уместо истинског дела. Као што је у првом веку хришћанске цркве било лажних Христоса, тако су се у шеснаестом веку појавили лажни пророци.“ Велика борба, 186.

У милеритској историји од 1840. до 1844. године плашт протестантизма, (који је један од два рога на звери из земље, а то су Сједињене Државе), прешао је на милеритски адвентизам, који је постао протестантски рог. У исто време, цркве које су се раније изјашњавале као протестантске постале су отпали протестантизам, или, како су их милерити означавали, „кћери Рима“. Када су протестанти 1843. године одбацили поруку првог анђела, пали су, а милерити су наставили да носе плашт протестантизма. Милеритска историја била је врхунац Божјег дела у довођењу Његове „цркве у пустињи“ до потпуног разумевања Речи Божје.

Отварање истражног суда донело је пробу закона Божјег, а нарочито суботе. Објављивање поруке трећег анђела захтевало је цркву која је држала закон Божји, који је током мрачног средњег века био затрпан под папским предањима и обичајима. Христос је протестанте довео до историје од 1840. до 1844. године и изнео пред њих пробу Илијину, којим је Вилијам Милер био представљен као праслика; а када су протестанти одбацили Милерову поруку, вратили су се у Рим. Проба поруке првог анђела, онако како ју је Милер објављивао, била је представљена Илијом на гори Кармилу.

И дође Илија к свему народу, и рече: Докле ћете храматити на две стране? Ако је Господ Бог, идите за Њим; а ако је Вал, онда идите за њим. А народ му не одговори ни речи. 1. Царевима 18:21.

Године 1840, када су се suočili са Илијиним поруком, коју су представљали Милер и први анђео, protestанти су изабрали Vala!

Protestantska reformacija bila je otpећаčиванje biblijskih istina koje je започело sa „zvijezdom danicom“, за коју је било обећано да ће бити дата током историје представљене црквом у Тјатирі. Непосредни напад на Библију започео је вјековима раније і јасно је приказан у Великој борби, нарочито кроз историју Валденжана. Године 1930, Benjamin Wilkerson објавіо је књігу Our Authorized Bible Vindicated. Та књіга документује ратовање против светих изворних текстова који су на крају употребљени за превод Библије краља Јакова, као і различите сотонске кривотворене текстове које су промовисали і које још увіек промовішу католици, отпали protestantizam і laodikijski adventisti. То ратовање започело је много прије историје Валденжана, али они су путоказ і симбол оних који су положили своје животе да би посвједочили о важности исправних рукописа који су на крају преведени у Библију краља Јакова из 1611.

Израда Библије краља Џејмса 1611. године прошла је кроз веома одређен процес превођења. Процес превођења і објављивања Библије остварен је кроз седам корака израде. Такође је било потребно седам година да се то доврши, а седам библијских година износи две хиљаде пет стотина двадесет дана. То је, наравно, исти број пророчких дана у којима је Исус потврдио завет с многима у испуњењу девете главе Данила. У средишту те свете седмице Христос је био распет, а, наравно, распети Христос јесте средиште Библије. Тих седам корака за произвођење чисте Речи Божије били су следећи.

- Прво: Почетни превод од стране појединаца: Око 50 преводилаца било је подељено у шест одбора, од којих је сваки био задужен за различите делове Библије. Ти појединци радили су на превођењу са изворних језика (хебрејског, арамејског і грчког) на енглески.
- Друго: Комисијски преглед: Након што је свака комисија завршила свој превод одређеног одељка, рад су прегледали сами чланови те комисије. То је омогућило заједнички допринос і исправљање грешака.
- Треће: преглед Општег одбора: Појединачни преводи одбора потом су били поднети шиροј групи стручњака, названој Општи одбор. Овај одбор састојао се од представника сваког од шест преводилачких одбора. Они су прегледали целокупно дело, упоређујући і усклађујући различите преводе тих одбора.
- Четврто: Додатни преглед і ревизија: Ревидирана верзија Главног одбора враћена је појединачним одборима ради даљег прегледа і усавршавања. Овај итеративни процес помогао је да се обезбеди да превод буде доследан і тачан.
- Пето: Завршни преглед і одобрење: Када су појединачни одбори довршили своје ревизије, коначни нацрт је поднет Општем одбору ради завршног прегледа і одобрења.
- Шесто: Краљевско одобрење і објављивање: Одобрени превод је потом био представљен краљу Џејмсу I ради његовог одобрења.
- Седмо: Пошто је дао своје краљевско одобрење, превод је објављен 1611. године као Библија у преводу краља Џејмса (Authorized Version).

Речи Господње јесу речи чисте, сребро претопљено у земљаној пећи, седам пута пречишћено. Ти ћеш их сачувати, Господе, Ти ћеш их од овога нараштаја чувати довека.

Псалми 12:6, 7.

У ратовању Сотоне против Божје Речи, и против путоказа представљених различитим весницима те историје у развоју и исправне методологије коју треба употребити у правилном раздељивању Његове Речи, Библија краља Џејмса из 1611. године јесте путоказ који је посебно препознат у Псалму дванаестом. Ниједна од различитих кривотворених Библија које су произведене путем искварених католичких рукописа не испуњава мерила Псалма дванаестог. Процес прочишћавања који је трајао седам корака и раздобље од две хиљаде пет стотина и двадесет дана показују да је Библија краља Џејмса Божја „чиста реч“. Бог обећава да ће Библију краља Џејмса сачувати као Своју чисту Реч заувек, и стога обећава да ће подржати методологију „историцизма“ коју су примењивали протестантски реформатори, укључујући Вилијама Милера.

У четрнаестом веку Џон Виклиф, који је у књизи „Велика борба“ означен као „звезда јутарња Реформације“, био је употребљен од Бога да преведе Библију на језик који би и обичан човек могао да разуме. Он је весник који обележава путоказ почетка протестантске реформације.

„Велики покрет који је Вајклиф покренуо, а који је требало да ослободи савест и ум и да ослободи народе тако дуго везане за тријумфална кола Рима, имао је свој извор у Библији. Ту је био извор онога потока благослова који, као вода живота, тече кроз векове још од четрнаестог столећа. Вајклиф је прихватио Свето писмо с безусловном вером као надахнуто откривење Божје воље, као довољно правило вере и живота. Био је васпитан да сматра Римску цркву божанским, непогрешивим ауторитетом и да с беспоговорним поштовањем прихвата утврђена учења и обичаје хиљаду година; али се од свега тога одвратио да би слушао свету Божју реч. То је био ауторитет који је позивао народ да призна. Уместо цркве која говори кроз папу, он је изјавио да је једини истински ауторитет глас Божји који говори кроз Његову реч. И учио је не само да је Библија савршено откривење Божје воље, него и да је Свети Дух њен једини тумач, и да сваки човек, проучавањем њених учења, треба сам за себе да упозна своју дужност. Тако је одвратио мисли људи од папе и Римске цркве ка речи Божјој.“

„Виклиф је био један од највећих међу реформаторима. По ширини ума, по јасноћи мисли, по постојаности у одржавању истине и по смелости да је брани, мало је било оних који су дошли после њега, а који су му били равни. Чистота живота, неуморна марљивост у проучавању и у раду, неподмитљиви интегритет и христолика љубав и верност у његовој служби, одликовали су првога међу реформаторима. И то упркос интелектуалној тами и моралној искварености доба из којег је изашао.“

„Карактер Виклифа сведочанство је о васпитној и преображавајућој сили Светога писма. Библија је била та која га је учинила оним што је био. Настојање да се схвате велике истине откривења даје свежину и снагу свим способностима. Оно проширује ум, изоштрава запажање и сазрева расуђивање. Проучавање Библије уздигнуће сваку мисао, осећање и тежњу као што то не може ниједно друго проучавање. Оно даје постојаност намере, стрпљење, храброст и истрајност; оно оплеменеује карактер и посвећује душу.

Озбиљно, побожно проучавање Писма, доводећи ум онога који проучава у непосредан додир са бесконачним умом, дало би свету људе снажнијег и делатнијег ума, као и узвишенијих начела, него што је икада проистекло из најбољег образовања које људска философија може пружити. „Објава речи Твојих“, каже псалмист, „просветљује, уразумљује просте.“ Псалам 119:130.“ Велика борба, 93, 94.

Надовезујући се на сведочанство о Џону Виклифу у књизи Велика борба, сестра Вајт износи низ верних реформатора (путокази), који на крају досеже до реформатора Џона Нокса. Она указује на значајно питање које је Марија, краљица Шкотске, упутила Џону Ноксу.

„Џон Нокс се одвратио од предања и мистицизама цркве да би се хранио истинама Божје Речи, а Вишартово учење учврстило је његову одлуку да напусти заједницу Рима и придружи се прогоњеним реформаторима....“

„Када је био доведен лицем у лице са краљицом Шкотске, у чијем је присуству ревност многих вођа протестаната слабила, Џон Нокс је непоколебљиво сведочио за истину. Није га било могуће придобити умиљавањем; није устукнуо пред претњама. Краљица га је оптужила за јерес. Он је, изјавила је, учио народ да прихвати веру коју је држава забранила, и тиме је преступио Божју заповест која налаже поданицима да се покоравају својим владарима. Нокс је чврсто одговорио:—„Како права вера није примила ни своје порекло ни свој ауторитет од владара, него једино од вечнога Бога, тако ни поданици нису дужни да своју веру уобличавају према укусу својих владара. Јер се често догађа да су владари, више од свих других, најнеупућенији у истинску Божју веру. Кад би све Авраамово семе било вере фараонове, чији су поданици дуго били, молим вас, госпођо, каква би вера била на свету? И кад би сви у дане апостола били вере римских царева, молим вас, госпођо, каква би вера сада била на земљи? ... Тако, госпођо, можете увидети да поданици нису везани вером својих владара, иако им је заповеђено да им указују поштовање.“

Рече Марија: „Ви тумачите Писмо на један начин, а они [римски учитељи] на други; коме да верујем, и ко ће бити судија?“

„‘Верујте Богу, који јасно говори у својој Речи’, одговори реформатор; ‘и даље од онога чему вас Реч учи, не верујте ни једноме ни другоме. Реч Божја је сама по себи јасна, и ако на неком месту има нејасноће, Дух Свети, који никада не противречи самоме себи, објашњава то јасније на другим местима, тако да никаква сумња не може остати осим код оних који су тврдокорно неуки.’ Такве су биле истине које је неустрашиви реформатор, уз опасност по сопствени живот, изговорио у ухо краљевске власти. Са истом непоколебивом храброшћу држао се своје намере, молећи се и водећи битке Господње, све док Шкотска није била ослобођена од папства.” Велика борба, 250, 251.

Сустрет између реформатора и краљице истиче трећу нит у историји реформе, која препознаје Сатанин напор да подражава Библију, реформаторе и методологију библијског проучавања. Јованов одговор краљици био је да је исправна методологија „историцизам“, који почива на томе да једну линију пророчке историје Дух Свети објашњава другом линијом пророчке историје.

Светлост је била отворена у тами. Виклиф и рани реформатори, све до милеритске историје, користили су метод библијског проучавања означен као „историцизам“. Историја библијске методе проучавања Библије често се превиђа, али је од суштинске важности препознати је ако ће неко заиста сагледати значај правила пророчког тумачења која је усвојио Милер, а потом и Future for America.

Постоје само две цркве које сестра Вајт препознаје као Божји народ назван Његовим именом: древни Израил и Црква адвентиста седмог дана.

„Разлози због којих смо названи Божјим народом треба да се изнова и изнова понављају. Поновљени закони 4:1–13“ Manuscript Releases, том 8, 426.

„Црква апостола“, црква у пустињи током папске таме, никада није била названа Божјим именованим народом, јер тај израз (који значи бити именован) представља цркву којој је дата одговорност да буде чувар Божјег закона, а са адвентизмом требало је да буде и чувар Божјих пророчких истина.

„Бог је позвао Своју цркву у ово доба, као што је позвао древни Израил, да стоји као светлост на земљи. Моћним секачем истине, порукама првог, другог и трећег анђела, Он их је одвојио од цркава и од света да би их довео у свето приближење Себи. Учинио их је чуварима Свога закона и поверио им велике истине пророштва за ово време. Као свети пророшки искази поверени древном Израилу, ово је свето повереништво које треба да буде саопштено свету. Три анђела из Откривења 14 представљају народ који прихвата светлост Божјих порука и полази као Његово оруђе да разгласи опомену по свој дужини и ширини земље.“ Testimonies, volume 5, 455.

Вилијам Милер је представљао изабраног весника да отвори Божје пророчке истине, и када су те истине 1844. године довеле један народ до отворених врата Најсветијег места, Бог је тада отворио Божји закон. Виклиф је путоказ у отварању Библије и стварању почетака протестантске реформације, али је он такође и путоказ Божјег дела на успостављању „великих истина пророштва“. Џон Виклиф био је звезда Даница препозната у историји хиљаду двеста шездесетогодишње владавине папства. Његово дело отпочело је у четрнаестом веку, а затим је у седамнаестом веку други путоказ те пророчке линије било објављивање Библије краља Џејмса 1611. године. На тој линији коначно долазимо до путоказа Милерових правила пророчког тумачења. Милер је путоказ на тој линији истине, а то су и његова правила. Његова правила сведоче о путоказу на крају адвентизма, представљеном објављивањем књиге Prophetic Keys.

Ако не разумемо да су Милерова правила била путоказ у низу пророчке историје, који представља дело очувања изворних и исправних текстова Библије, као и дело отварања истинског разумевања Библије, што је захтевало да реформатори буду вођени да разумеју и примене свештену методологију проучавања названу „историцизам“, недостају нам подаци неопходни да препознамо пророчке истине повезане са делом изношења и очувања светлости трећег анђела на крају адвентизма. Из тог разлога, важно је да укратко сагледамо тај низ историје.

Једина истинска дефиниција речи „протестант“ јесте да протестује против Рима. Ако црква престане да протестује против Рима, она више није протестантска и тада постаје кћи Рима, као што су то постали протестанти који су одбацили поруку првог анђела. Основно схватање које је постало „мото“ протестаната који су изашли из Католичке цркве било је: „Библија и само Библија.“ Ипак, историја сведочи о чињеници да је Библију требало исправно раздељивати.

Постарај се да се покажеш одобрен пред Богом, као делатељ који нема разлога да се стиди, право управљајући речју истине. А поганих и празних брбљања клони се; јер ће она све више напредовати у безбожност. 2. Тимотеју 2:15, 16.

Метод библијског проучавања којим су протестанти били вођени да се служе у својим настојањима да право управљају речју истине јесте „историцизам“. Тај метод је био посебна и озбиљна мета Сатаниног напада, и он га је заиста напао.

„Треба сами за себе да знамо шта сачињава хришћанство, шта је истина, шта је вера коју смо примили, која су библијска правила — правила која су нам дата од највишег ауторитета.“ The 1888 Materials, 403.

Подривање библијске методологије којом су се служили реформатори, све до Вилијама Милера и укључујући њега, изричито се означава као нешто што је започело у петнаестом веку са језуитским учеником по имену Франсиско Рибера (1537–1591), коме се приписује да је популаризовао футуристичко тумачење. Он је написао коментар на књигу Откривења у којем је предложио футуристичко тумачење пророштава, удаљавајући их од историјског контекста. Рибера је измислио ту методологију са циљем да се супротстави истини коју је методологија историцизма увек износила. Та истина била је да је римски папа антихрист библијског пророчанства.

У седамнаестом и осамнаестом веку може се документовано показати да је протестантизам знао да је Риберино лажна методологија сатанска и неоснована. Протестанти су у тој историји писали књиге и трактате супротстављајући се „нечистим и празним разговорима“ језуитског учењака. Али 1909. године објављен је тројански коњ, Скофилдова референтна Библија, а путнице унете у њене фусноте заснивале су се на учењима Рибере и још једног језуита по имену Мануел Лакунца (1731–1801). Лакунца је писао под псеудонимом Хуан Хосафат Бен-Езра и објавио књигу под насловом Долазак Месије у слави и величанству. Као и Рибера пре њега, та књига је била непосредан напад на испуњење пророштава у књизи Откривења.

Сотона је знао да је порука коју је требало замаглити забуном последња опоменска порука која долази из књиге Откривења. Уношење безбожних и празних говорења двојице језуитских свештеника у упућивања унутар Скофилдове референтне Библије омогућило је Сотони да наведе отпале протестанте да прихвате језуитске методологије, те их тако заслепи за истину. Сотона је то постигао увођењем више католичких пророчких модела који су уклонили могућност да се јасно препозна ко је антихрист библијског пророштва. За Сотону то није била тешка обмана, јер су се протестанти већ били вратили римској цркви својим

одбацивањем Милерове поруке 1843. године.

Током година објављено је више књига и чланака који документују Сатанин напад на Библију, који је започео у првим вековима након Христовог распећа. Тај напад је достигао тачку на којој су уведени фалсификовани рукописи како би се произвеле фалсификоване Библије. Сатана је такође нападао реформаторе који су били подигнути да заступају Божју реч за свога живота, па чак и након што су ти Реформатори умрли.

Само размотрите како савремени историчари и теолози Адвентиста седмог дана поступају с темом Вилијама Милера. Као да су ископали његове кости и бацили их у реку Мисисипи.

„Вилијам Милер је узнемиравао Сотонино царство, и пранепријатељ је настојао не само да осујети дејство те поруке, него и да уништи самог весника. Док је отац Милер практично примењивао истину Светога писма на срца својих слушаца, гнев оних који су се издавали за хришћане распаљивао се против њега, као што је и гнев Јевреја био подигнут против Христа и његових апостола. Чланови цркве подстицали су најниже слојеве, и у више наврата непријатељи су ковали заверу да му одузму живот када буде напуштао место састанка. Али свети анђели били су у том мноштву, и један од њих, у облику човека, узео је под руку овога слугу Господњег и безбедно га извео из разјарене светине. Његово дело још није било довршено, и Сотона и његови изасланици били су осујећени у својој намери.“ *Spirit of Prophecy, volume 4, 219.*

Погледајте како су те исте две категорије адвентизма (теолози и историчари) умањивале и прикривале ваљаност Милерових правила, за која нас сестра Вајт обавештава да ће их користити сви који заиста објављују поруке тројице анђела.

„Они који су укључени у објављивање поруке трећег анђела истражују Свето писмо по истом начелу које је усвојио отац Милер. У малој књизи под насловом *Views of the Prophecies and Prophetic Chronology*, отац Милер даје следећа једноставна, али разумна и важна правила за проучавање Библије и њено тумачење:“

„[Цитирана правила од један до пет.]“

„Горе наведено представља део ових правила; и у нашем проучавању Библије сви ћемо добро учинити ако обратимо пажњу на изложена начела.“ *Review and Herald, November 25, 1884.*

Без разматрања три нити линије пророчке историје повезане с развојем и утемељењем Божје Речи, немогуће је увидети значај великог сведочанства које потврђује Вилијама Милера као весника који је у свом изношењу поруке био прасликован Илијом, и као Мојсија у обећању да ће Милер бити подигнут у васкрсењу праведних, и као Јелисеја у својој спремности да остави своју њиву и послужи Илијиној поруци. Сестра Вајт поистовећује сва три библијска јунака као оне који прасликују Вилијама Милера, према коме се савремени адвентистички теолози и историчари сада односе као да је био тек неки „сиромашни сеоски момак“ из осамнаестог века.

Вилијам Тиндејл био је један од многих реформатора подигнутих у овој линији пророчке историје. Ако бих то могао овако рећи, његова „мисијска изјава“ против папиних посланика с којима је долазио у додир била је: „Учинићу да дечак који тера плуг зна више о Писму него ви.“ Вилијам Милер био је сеоски дечак, који је терао плуг и испунио Тиндејлово пророштво.

Овај увод је у великој мери поједностављен у погледу све историје која је могла бити изнета као потпора ономе што смо до сада изложили. Сада ћемо размотрити неке ознаке Алфе и Омеге како бисмо се вратили разматрању Милера као путоказа и весника.

Књига пророка Данила представља почетак једне књиге која се састоји од две књиге. Завршетак те књиге јесте књига Откривења. Иако су то две засебне књиге, оне заједно представљају једну књигу.

Пре више година, имао сам јавну размену са једним познатим теологом Цркве адвентиста седмог дана, који је радио у Библијском истраживачком институту Генералне конференције Цркве адвентиста седмог дана. Тај теолог је настојао да исправи моје разумевање последњих шест стихова једанаесте главе Данила, а такође и моје разумевање „свакодневне“ у књизи Даниловој. У нашој размени, која се одвијала током извесног временског периода, јер се састојала у томе што је он написао чланак на који сам ја одговорио, на шта је он затим узвратио, а потом сам, наравно, и ја изнео своја размишљања, и тако даље и томе слично. У тој размени обавестио ме је да је у одбору при Генералној конференцији у коме је радио сматран стручњаком за књигу пророка Данила, и да је један његов сарадник сматран сталним стручњаком за књигу Откривења. У нашим разговорима није желео да се бави питањима из књиге Откривења, него да их упућује своме колеги. Желео је да расправу задржи искључиво у оквирима књиге пророка Данила.

Sestra Vajt jasno kaže da su Danilo i Otkrivenje jedna knjiga. Na tom nivou oni predstavljaju Bibliju, koja je jedna knjiga sačinjena od dve knjige, Starog i Novog zaveta. Sestra Vajt takođe govori o jevrejskoj crkvi, koja smatra da je samo stara knjiga ta jedna knjiga, a takođe govori i o onima koji zanemaruju staru knjigu, jer razumeju, ili su voljni da razumeju, samo novu knjigu. Njeno nadahnuto svedočanstvo glasi da, ako prihvatate samo novo, tada odbacujete staro, i obrnuto. Da teolog tvrdi da je stručnjak za Danila, ali ne i za Otkrivenje, predstavlja ponavljanje jevrejskog shvatanja koje prihvata samo Stari zavet, a znamo kuda je to usko gledište odvelo Jevreje. Zauzeti bilo koju stranu u tom pitanju — prihvatati staro, a ne novo, ili prihvatati novo, ali ne i staro — znači odbaciti celokupno svedočanstvo.

„Спаситељ је упитао своје ученике да ли разумеју ово. Они одговорише: ‘Да, Господе.’ Тада им рече: ‘Зато је сваки књижевник који је поучен за царство небеско као човек домаћин, који из своје ризнице износи ново и старо.’ У овој причи Исус је пред своје ученике изнео одговорност оних чији је посао да свету дају светлост коју су примили од Њега. Стари завет био је све Свето писмо које је тада постојало; али није био написан само за древне, него за сва времена и за све људе. Исус жели да учитељи Његове науке марљиво истражују Стари завет ради оне светлости која утврђује Његов идентитет као Месије прореченог у пророштву и открива природу Његове мисије свету. Стари и Нови

завет су нераздвојни, јер су оба Христова учења. Учење Јевреја, који прихватају само Стари завет, не води ка спасењу, јер одбацују Спаситеља чији су живот и служба били испуњење закона и пророштава. А ни учење оних који одбацују Стари завет не води ка спасењу, јер одбацује оно што је непосредно сведочанство о Христу. Скептици почињу тиме што омаловажавају Стари завет, а потребан је само још један корак да порекну ваљаност Новог, и тако бивају одбачена оба.“

„Јевреји имају мало утицаја на хришћански свет у показивању важности заповести, укључујући и обавезујући закон о суботи, јер, износећи старе ризнице истине, одбацују нове у личним учењима Исуса. С друге стране, најснажнији разлог зашто хришћани не успевају да утичу на Јевреје да прихвате Христова учења као језик божанске мудрости јесте то што, износећи ризнице Његове речи, с презиром поступају према богатствима Старог завета, која су ранија учења Сина Божјег, дата преко Мојсија. Они одбацују закон објављен са Синаја и суботу из четврте заповести, установљену у едемском врту. Али проповедник јеванђеља, који следи Христова учења, стећи ће темељно познавање и Старог и Новог завета, да би их могао представити народу у њиховој правој светлости као нераздвојну целину — једно које зависи од другог и које осветљава друго. Тако ће, као што је Исус поучио своје ученике, из своје ризнице износити ‘ново и старо’.“ Spirit of Prophecy, volume 2, 255.

Претходни савет има још једну примену на лаодикијске адвентисте. Исповедати веру у Библију у њеној целини, и Стари и Нови завет, а ипак одбацити Дух пророштва, истоветна је јама прихватању само једног сведочанства. За утврђивање истине потребна су два сведока, стога је немогуће утврдити истину једним сведоком; а ако ко то покуша, одбацује оба сведока, јер своју веру заснива на ономе што се назива „полуистинама“.

Сада ћу поновити једно питање које се налазило у једном од почетних чланака који излазе још од јула 2023. године. Питање гласи: „Која је нова светлост произашла из адвентизма од 1863. године?“ Одговор је једноставно: „Никаква.“

„Књиге Данила и Откривења су једно. Једна је пророчанство, друга откривење; једна је запечаћена књига, друга је отворена књига. Јован је чуо тајне које су громови изговорили, али му је било заповеђено да их не запише.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Стога Алфа и Омега указује на то да је Данило први, а Откривење последње. Данило представља почетак, а Откривење крај адвентизма.

„Откривење је запечаћена књига, али је и отворена књига. Она бележи чудесне догађаје који треба да се збију у последњим данима историје ове земље. Учења ове књиге су одређена, а не мистична и неразумљива. У њој се наставља иста линија пророштва као и у Данилу. Нека пророштва Бог је поновио, показујући тиме да им се мора придати важност. Господ не понавља оно што није од велике важности.“ Manuscript Releases, volume 9, 8.

На почетку адвентизма, у самим стиховима који су средишњи стуб адвентизма, стиховима који су били отпечаћени 1798. године, Исус је Себе представио као „Палмонија“, Чудесног Бројача. На крају адвентизма, Исус Себе представља као „Алфу и Омегу“, чудесног лингвисту — Реч Божју. Из тог разлога, почетак адвентизма и порука првог анђела били су „обешени о време“. На крају адвентизма, порука трећег анђела биће обешена о Његову Реч.

Почетак и крај адвентизма одигравају се током историје шестог царства библијског пророчанства; стога се збивају током почетка и краја Сједињених Држава. Пророчка историја Сједињених Држава јесте историја два рога — републиканизма и протестантизма. На завршетку те историје та два рога ће се променити од јагњета у аждају. Републиканизам ће се променити у демократију, а протестантизам ће се променити у отпаднички протестантизам. Када чаша времена милости за Сједињене Државе почне да се приближава своме крају, као што се управо сада догађа, два рога отпадничког републиканизма и отпадничког протестантизма начиниће лик звери, те тако сјединити цркву и државу у један рог који говори као аждаја. Али Бог неће остати без сведока, јер ће у процесу привођења Сједињених Држава њиховом крају подићи прави рог протестантизма да протестује и против лика звери у Сједињеним Државама, а потом и против лика звери који стоји насупрот читавом свету. Подизање протестантског рога на крају Сједињених Држава биће извршено унутар исте историјске структуре у којој је протестантски рог био подигнут на почетку Сједињених Држава. Некадашњи заветни народ биће мимоиђен, а нови народ постаће нови заветни народ. Нема ничег новог под сунцем.

Када временска пророчанства схваћена и изложена у милеритској историји употребимо да бисмо проценили Алфу и Омегу, налазимо да су они једно те исто. Свако временско пророчанство започиње историјом у којој се пророчанство објављује, а та историја увек је тип историје у којој се пророчанство испуњава.

Историја пророчанства о две хиљаде и три стотине година започела је трећим указом 457. године пре Христа и завршила се поруком трећег анђела 22. октобра 1844. године. У раздобљу које је претходило, али пре доласка трећег указа, извршено је дело подизања храма и Јерусалима. На исти начин, у историји која је претходила доласку трећег анђела, утврђене су темељне истине милеритског храма.

Godine 1798. ispunilo se proročanstvo o dve hiljade pet stotina i dvadeset godina, koje je otpočelo 723. godine pre n. e. rasejanjem severnih deset plemena. To proročanstvo je označilo dva razdoblja od po hiljadu dvesta šezdeset godina, obeležavajući gaženje doslovnog hrama i doslovnog Jerusalima od strane doslovnog paganskog Rima, nakon čega je usledilo hiljadu dvesta šezdeset godina tokom kojih je papski Rim gazio duhovni grad i hram. Proročanstvo je otpočelo razorenjem severnog carstva i rasejanjem građana toga carstva. Sredina tog proročanstva, 538. godina, označava kraj gaženja Božjeg naroda od strane paganskog Rima, četvrtog carstva biblijskog proročanstva, i dovodi do rasejanja Božje crkve u pustinju mračnog srednjeg veka. Kraj tog vremenskog proročanstva 1798. godine označava kraj petog carstva biblijskog proročanstva. Rasejanje severnih deset plemena, i hrišćanske crkve koja je pobegla u pustinju, predstavlja sabiranje onih kojima je određeno da postanu rog protestantizma. Graničnici su često predstavljeni

suprotnostima i rasejanje može predstavljati sabiranje, kao što Ilija predstavlja Jovana Krstitelja. U istom proročkom sukobu Ilija ne umire, a Jovan Krstitelj umire.

Godine 677. pre Hrista južno pleme Juda, (u Svetome pismu takođe poistovećeno sa slavnim zemljom) bilo je rasejano za dve hiljade pet stotina i dvadeset godina, što se završilo 22. oktobra 1844. godine. To proročanstvo ukazivalo je na gaženje Božjeg naroda, koji Danilo u Danilu 8,13.14 poistovećuje sa „vojskom“.

Тада чух једнога светога где говори, и други свети рече ономе светоме који говораше: Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и о преступу опустошења, да се и Светиња и војска предају да буду погажени? И рече ми: До две хиљаде и три стотине дана; тада ће се Светиња очистити. Данило 8:13, 14.

Пророштво о две хиљаде и три стотине година, које се завршило у исто време када и пророштво о две хиљаде и пет стотина и двадесет година које је отпочело 677. године пре Христа, означавало је гажење светиње, како је то приказано у Данилу 8:13, 14. Пророштву о расејању Јуде 677. године пре Христа претходила су три напада Навуходоносора, а то пророштво се окончало доласком треће поруке 22. октобра 1844. године.

Два пророчанства о две хиљаде пет стотина и двадесет година, која се завршавају 1798. и 1844. године, респективно, означавају четрдесет шест година грађења темеља милеритског храма. Мојсије је био четрдесет шест дана примајући упутства о грађењу храма; преуређење Иродовог храма у Христово време трајало је четрдесет шест година, што се окончало у години Христовог крштења. Од крштења је отишао у пустињу на четрдесет дана, а када се вратио, први пут је очистио храм, и цепидлачни Јевреји хтели су да знају по чијем је овлашћењу учинио тако нешто.

А беше близу јудејска Пасха, и Исус узиђе у Јерусалим. И нађе у храму оне који продаваху волове и овце и голубове, и мењаче новца где седе. И начинивши бич од ужади, истера све из храма, и овце и волове; и просу новац мењачима, и испретура столове; и рече онима што продаваху голубове: Носите то одавде; не чините од дома Оца мојега дом трговине. И сетише се ученици његови да је написано: Ревност за дом твој изједе ме. Тада Јудејци одговорише и рекоше му: Какав нам знак показујеш кад то чиниш? Исус одговори и рече им: Развалите овај храм, и за три дана подигнућу га. А Јудејци рекоше: Четрдесет и шест година зидан је овај храм, а ти ћеш га за три дана подигнути? Но он говораше о храму тела својега. Када дакле устаде из мртвих, сетише се ученици његови да им ово каза; и вероваше Писму и речи коју рече Исус. Јован 2:13–22.

Милеритски храм био је подизан четрдесет и шест година, почевши од 1798. године на завршетку првог пророчанства о две хиљаде пет стотина и двадесет година, и завршио се четрдесет и шест година касније, при испуњењу другог пророчанства о две хиљаде пет стотина и двадесет година, 1844. године. Тих четрдесет и шест година започело је доласком првог анђела, а окончало се доласком трећег анђела, јер је Христос казао да ће Његов храм бити подигнут за три дана. Ако нисте вољни да видите ове чињенице, то је због два

основна проблема, поврх проблема који могу постојати у невољном и необраћеном срцу. Први проблем јесте то што нисте вољни да пророчкој Речи приступите из перспективе да се историја понавља. Ви нисте историчариста. Други проблем јесте неспособност да симболичке речи, забележене унутар Речи Божје, примените помоћу Речи Божје. Почети свих ових пророчанстава указују на крај, и увек указују на много више од пуких историја које се понављају.

Библија каже да смо храм Светога Духа, а телесни храм састављен је од четрдесет и шест хромозома. Научници који проучавају тих четрдесет и шест хромозома обавештавају нас да су двадесет и три мушка хромозома и двадесет и три женска хромозома обавијени око беланчевине која је обликована као крст.

У дванаестој глави Данила налазе се три повезана временска пророчанства; прво се односи на расејавање силе светог народа, што представља „седам времена“ из Левитске двадесет шест. Расејавање силе светог народа, које су они испунили, трајало је две хиљаде пет стотина и двадесет година, али се у Данилу дванаест помиње само последња половина тог раздобља. Оно приказује Данила као онога који не разуме шта је било намеравано тим објављењем.

И чух човека обучена у ланено, који беше над водама реке, када подиже десну руку своју и леву руку своју ка небу, и закле се Оним који живи довека да ће то бити за време, времена и по; и када доврши расејавање силе светог народа, све ће се ово свршити. И чух, али не разумех; тада рекох: Господару мој, какав ће бити крај овогоме? Данило 12:7, 8.

Дванаеста глава Данилове књиге приказује поруку која је откривена у време свршетка, а то је била 1798. година. У том одломку Данило представља Вилијама Милера, првенствени симбол мудрих у тој историји. Милер је најпре био доведен до пророчанства о две хиљаде пет стотина двадесет година из Левитске књиге 26, а у стиховима седмом и осмом он представља мудре који морају ускладити истину да је расејање од две хиљаде пет стотина двадесет година сасвим јасно поистовећено као Божје расејање Његовог народа.

Ако ме ни после свега овога не будете слушали, казнићу вас седам пута више за ваше грехе. И сломићу охолост ваше силе; и учинићу да вам небо буде као гвожђе, а земља као бронза. Левитска 26:18, 19.

„Гордост“ древног Израила била је у томе што им је било допуштено да одбаце Бога као свога цара и изаберу људског цара. Њихова гордост, која претходи паду (Приче 16:18), била је њихова жеља да буду као сва идолопоклоничка царства око себе. Уклањање најпре северног царства, а потом јужног царства, било је расејавање силе (цара), и то 723. пре Христа и 677. пре Христа, редом.

Милер је представљао мудре који су разумели умножавање знања које је било отпечаћено у претходним стиховима дванаестог поглавља Данила, а у стиховима седам и осам он је представљен као онај који не разуме везу између хиљаду двеста шездесет година и две

хиљаде пет стотина двадесет година расејања Божјег народа. Данило представља Божји народ на крају адвентизма, као што Милер представља почетак адвентизма. На крају адвентизма постоји иста недоумица, јер пошто је адвентизам одбацио Милерово разумевање „седам времена“, био је принуђен да хиљаду двеста шездесет година препозна само као Мрачни век. Мудри на крају имали су сличан проблем да разреши, као што то показују Данило и Милер. Зашто се терминологија из Левитске двадесет шест користи да би се приказала три и по времена уместо седам времена?

Милер никада није у потпуности разрешио ову дилему, али је 1856. године последња „нова пророчка светлост“ била изложена у низу од шест чланака који никада нису били довршени, при чему су седам времена била означена као да представљају три и по године незнабожачког Рима који гази Божји дословни Израил, а затим три и по године папског Рима који гази духовни Израил. Седам година касније, адвентизам је отворено одбацио сву светлост о седам времена, припремајући ту дилему за мудре у време краја 1989. године, када су, као што је описано у једанаестом поглављу Данила, четрдесетом стиху, земље које су представљале бивши Совјетски Савез биле збрисане од стране папства и Сједињених Држава.

Прва светлост дата Милеру била је одбачена 1863. године, а последња светлост о том предмету дата је преко Хирама Едсона у тих шест чланака. Ти чланци су били обустављени, и седам година (времена) касније сила модерног Израила била је одбачена да би опонашала идолопоклоничке цркве које су неколико година раније с правом биле означене као кћери Вавилона. Седам времена из Левитске двадесет шест као пророчка доктрина постала су камен спотицања, и гордост древног Израила, како је представљена њиховом жељом да Саул влада над њима као цар, била је поновљена. Исус представља крај почетком.

Књига пророка Данила такође указује на пророчанство од хиљаду двеста деведесет година, заједно са пророчанством од хиљаду триста тридесет и пет година, која оба почињу уклањањем „свакодневне“ 508. године. Уклањање „свакодневне“ представља уклањање отпора паганског Рима успону папске власти 538. године. Постојао је прелазни период од тридесет година пре него што је папска власт била постављена на престо земље 538. године, а затим се преосталих хиљаду двеста шездесет година завршава 1798. године. Тридесет година прелаза из једног царства у следеће указују на завршне године папске владавине које воде ка томе да шесто царство библијског пророчанства буде постављено на престо земље 1798. године. Почетак пророчанства од хиљаду двеста деведесет година указује на прелаз са једног царства библијског пророчанства на следеће царство библијског пророчанства, као што то чини и завршетак тог пророчанства.

Пророчанство о хиљаду три стотине и тридесет и пет година, које је започело уклањањем „свакодневне“ 508. године, завршава се 1843. године.

И од времена кад се укине свакодневна жртва и постави гадост опустошења, биће хиљаду двеста и деведесет дана. Благо ономе који чека и доспе до хиљаду три стотине и тридесет и пет дана. Данило 12:11, 12.

Пророштво о хиљаду триста тридесет и пет година завршило се 1843. године, и Данило каже да ће бити благословени они који су „чекали“ да се то пророштво испуни. Сестра Вајт то овако каже.

„Блажене су очи које су виделе оно што је било виђено 1843. и 1844. године.“

„Порука је дата. И не треба да буде никаквог одлагања у понављању поруке, јер се знаци времена испуњавају; завршно дело мора бити обављено. Велико дело биће учињено за кратко време. Ускоро ће, по Божјем одређењу, бити дата порука која ће прерасти у силан поклич. Тада ће Данило стајати на своме месту, да да своје сведочанство.“ Manuscript Releases, volume 21, 437.

Стога почетак пророчанства о хиљаду три стотине тридесет и пет година означава прелазак из религије паганства у религију папизма, и тиме означава прелазак из протестантизма у милеритски протестантизам.

Они адвентисти који одбацују темељне истине адвентизма, одбацују и сва временска пророчанства која су милерити изнели, па чак и две хиљаде и три стотине година из Данила 8:14. Они то сасвим могу порицати, али се логички може показати да је та чињеница истинита; међутим, моја поента сада је другачија, те ћу то за сада оставити по страни док настојимо да овај чланак приведемо закључку.

Расејање Јудине „славне земље“ 677. године пре Христа представља гажење „војске“ у Данилу 8:13, 14, и указује на успостављање савремене славне земље, Сједињених Америчких Држава. Две хиљаде и три стотине година из истих стихова отпочеле су 457. године пре Христа и представљају гажење „светиње“.

Тада чух једнога светог где говори; и други свети рече ономе светоме који говораше: Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и о преступу опустошења, да се и светиња и војска предају да буду погажене? И рече ми: До две хиљаде и три стотине дана; тада ће се светиња очистити. Данило 8:13, 14.

677. пре н. е. и 457. пре н. е. јесу датуми повезани односом Божјег народа и Божјег светилишта. Бог је и војску и светилиште поново довео заједно у исто време, 22. октобра 1844. године. Двеста двадесет година између 677. пре н. е. и 457. пре н. е. симболизују раздобље у којем Бог успоставља оријентир који представља умножавање светлости. Дана 22. октобра 1844. стигла је светлост трећег анђела, светлост светилишта почела је да сија и била је присутна војска да објављује ту светлост.

У пророчкој линији која поистовећује троструко ратовање у које су се укључили Сатана и Христос, настала је Библија краља Џејмса из 1611. Тачно двеста двадесет година касније, 1831. године, Вилијам Милер је по први пут објавио своју поруку:

„Девет година Вилијам Милер је био уверен да треба да изнесе своју поруку црквама; али је чекао, надајући се да ће неки признати ауторитет објавити радосну вест о Спаситељу који ускоро долази. Тиме што је тако чекао, само је потврдио истинитост поруке; имали су име да живе, али су брзо умирали. Године 1831. Милер је одржао своје

прво предавање о пророштвима.“ Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

Бог је сачувао свете и исправне изворне текстове употребљене за настанак Библије. Потом је 1611. године произвео Своју Библију. Затим је подигао весника који ће употребити правила која се налазе унутар Библије, изведена су из ње и утврђена у њој, да би изнео поруку првог анђела. Године 1831. Милерова порука била је формализована, као што је и порука у Христовој историји била формализована преко Јована Крститеља, као што је порука била формализована у сваком реформаторском покрету. Милерова порука, порука првог анђела која објављује отварање суда, непосредно је потврђена применом пророчког временског раздобља од двеста и двадесет година. То је била порука упозорења на почетку шестог царства библијског пророчанства — Сједињених Америчких Држава.

Године 1996. започела је служба *Future for America*, а порука трећег анђела, која је била отпећачена 1989. године — порука која је указивала на излећење смртоносне ране папства и на скори долазак закона о недељи — објављена је у часопису под насловом *The Time of the End*. Порука на крају адвентизма била је формализована управо као што је била формализована и порука на његовом почетку. На почетку је порука била везана за време и представљала је даљи развој истина садржаних у Бољој Рећи. Године 1996, двеста двадесет година након рођења Сједињених Америчких Држава 1776. године, порука на крају адвентизма била је формализована и представљала је даљи развој порука тројце анђела.

Док разматрамо упоредну историју републиканског рога и протестантског рога у историји шестог царства библијског пророштва, мора се разумети ко је протестантски рог, а ко није.

Постарај се да се покажеш Богу као одобрен, као посленик који нема разлога да се стиди, право управљајући речју истине. А поганих и празних разговора клони се; јер ће они све више напредовати у безбожности. 2. Тимотеју 2:15, 16.